

La fam dels pobres

Ds, 26/11/2016 per Anton Monner

[Toponímia eclesial](#)

El doctor **Onofre Català i Mirarnau**, escrivia als llibre "Sit memoriae posteris", servat a l'Arxiu Parroquial de Gandesa, traduït del llatí, el següent: "Que la posterioritat recordi que l'any de la nativitat del Senyor 1631, als regnes de Catalunya, València, Aragó i Castella, fou tanta la secada de la terra que molts pocs rius duïen aigua, totes les deus i gairebé tots els pous s'havien eixugat. Hi hagué tanta fam que una carga de blat, que és dues quarteres i mitja, es va vendre en aquesta vila de Gandesa per 15 lliures, i encara tant de bo se n'hagués trobat, puix era tan gran la fam que els homes i dones s'haguessin volgut alimentar de garrofes. Amb favor de Déu va arribar al port de Vinaròs una gran nau carregada de blat durant el mes de juny de l'any esmentat, la qual portà remei a la necessitat que hom patia, puix molts homes de diverses regions, oprimits per la fam, havent abandonat llurs cases i llocs de residència, vagant per diverses regions, van morir de fam i ja mai més es va saber res d'ells, i els grans hospitals eren plens de pobres i de morts, i aquests eren enterrats nuets, sense llençols..." Altres documents de diferents èpoques apareixen escrits a l'Arxiu Parroquial en moments de penúries, sobretot guerres, epidèmies i secades per manca de pluges, quan la gent es moria de gana per manca de pa per poder sobreviure.

Els fenòmens de la mecanització, la globalització, l'economia de mercat i el lliure comerç han fet variar la situació de la fam al món. Avui disposem d'aliments per nodrir sobradament tots habitants de la terra. Els problemes de la fam d'antuvi reflectits en els crònics històrics, avui no haurien d'existir. La qüestió ha donat un tomb de noranta graus. Malgrat la superabundància del món actual, existeixen uns pobres endèmics que per raons vàries, com el lloc on viuen, els conflictes bèl·lics, l'ascendència familiar, la marginació social, entre altres circumstàncies, els fan vulnerables i estan encerclats en el pou de la misèria.

Paradoxalment quan els vaixells poden carregar tones i transportar aliments, béns d'equip i productes bàsics per cobrir les primeres necessitats a qualsevol lloc de la terra amb gran rapidesa, bosses d'humans sofreixen i pateixen. Alguns viuen sense aigua corrent, sense habitacle digne, sense sanitaris on evacuar, sense hospitals per guarir les malalties i tampoc disposar de suficients aliments per nodrir, quan una minoria, amb el lliure comerç, amb la globalització i amb la violència s'enriqueixen sobradament. I així neixen les desigualtats que es van accelerant notablement durant els darrers anys. Mentre molts subsisteixen precàriament i la seva economia es redueix, augmenten els milionaris i molt pocs disposen de tant com la resta dels habitants de la terra; amb les polítiques econòmiques actuals s'incrementen les desigualtats socials.

Tant és així que a països rics com el nostre, Càritas i altres organitzacions, s'han d'ocupar de donar als que no tenen i repartir el poc que recapten. I vet aquí la recollida d'aliments que vivim aquests dies on centenars de voluntaris fan possible que moltes famílies puguin disposar d'un plat calent a taula. Els molt rics, amos de poders i tentacles sobre els que manen, amaguen els beneficis, cerquen maneres de no pagar impostos; els treballadors i els que han de declarar necessàriament els beneficis, contribueixen per ells. La justícia del poder impera sobre la llei de la raó, "perquè l'amor al diner és l'arrel de tots els mals".

I dins del nostre petit món català el setge judicial a la llei “d’emergència habitacional i pobresa energètica”, aprovada pel Parlament i suspesa parcialment pel TC en considerar que “no respecta el principi d’igualtat de tots els espanyols”, impedeix que alguns no disposin de sostre on viure ni de foc per escalfar-se. I així les incongruències dels poders; els polítics a cara descoberta i els fàctics d’amagat, delimiten cobrir les necessitats dels que sofreixen quan disposem de béns suficients amb repartiments equitatius per atendre tothom.

Tenim molts problemes a solucionar i les noves polítiques econòmiques ho han de remeiar. “Et proposo d’escollir entre la vida i la mort, entre la benedicció i la maledicció”. La reflexió és necessària per trobar el camí del bé, de la llibertat i de la igualtat.